

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวทอลท์ มีสาระโดยสรุปดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์

สมมติฐานของการวิจัย

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวทอลท์หลังการได้รับการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์ มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวก่อนได้รับการสอน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนพญาไท สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์ (Burkhalter, 1995) เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 1 ฉบับ
 - 2.1 ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.1.1 เป็นแบบทดสอบอัตนัย 1 ฉบับ จำนวน 1 ข้อ
 - 2.1.2 เกณฑ์ในการวิเคราะห์คุณภาพการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว

ตามแนวการสอนเขียนของเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) จำนวน 1 ฉบับ โดยแบ่งประเด็นในการพิจารณาการให้คะแนนไว้ 3 ประเด็น คือ

1. คุณภาพของข้ออ้าง (claim)

ข้ออ้าง หมายถึง การเขียนแสดงความคิดของผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้ผู้อ่านเห็นด้วย

2. คุณภาพของข้อมูล (data)

ข้อมูล หมายถึง การเขียนสนับสนุนความคิดของผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้ผู้อ่านเห็นด้วยโดยเขียนจากสิ่งที่เป็นจริง ประสบการณ์ สถิติ หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

3. คุณภาพของเหตุผล (warrant)

เหตุผล หมายถึง การเขียนอธิบายสิ่งอื่น ๆ อีกซึ่งเชื่อมโยงกับการเขียนสนับสนุนความคิดของผู้เขียนที่แสดงให้เห็นว่าข้อมูลมีความสัมพันธ์กับความคิดของผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้ผู้อ่านเห็นด้วย ซึ่งแต่ละประเด็นคือ คุณภาพของข้ออ้าง คุณภาพของข้อมูล คุณภาพของเหตุผล แบ่งการให้คะแนนเป็น 0, 2, 4, และ 6 คะแนน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 วัดความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี (Burkhalter, 1995) ของตัวอย่างประชากรก่อนการสอนด้วยวิธีสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี (pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี (Burkhalter, 1995)

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนด้วยตนเองตามแนวการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้นำมาประยุกต์เป็นหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี ประกอบด้วย 6 จุดประสงค์ คือ

จุดประสงค์ที่ 1 การสอนให้นักเรียนรู้จักเรียงความแบบโน้มน้าว

จุดประสงค์ที่ 2 การช่วยนักเรียนในการพัฒนาการอ้างเหตุผลและคาดหมายข้อคัดค้านของผู้อ่าน

จุดประสงค์ที่ 3 การกระตุ้นให้นักเรียนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว

จุดประสงค์ที่ 4 การเปลี่ยนวิธีการอ้างเหตุผลจากการพูดเป็นการอ้าง

เหตุผลด้วยการเขียน

จุดประสงค์ที่ 5 การชี้ให้เห็นถึงการอ้างเหตุผลที่ดีและการอ้างเหตุผลที่ไม่ดี
จุดประสงค์ที่ 6 การสนับสนุนทรวรรณะของตนเอง

ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่สร้างขึ้นจำนวนทั้งสิ้น 12 แผน-
การสอน และเวลาในการประเมินผล 2 ชั่วโมง รวมใช้เวลาทั้งสิ้น 14 ชั่วโมง (42 คาบ)

3.3 วัดความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของ
ไวกอทสกี (Burkhalter, 1995) ของตัวอย่างประชากรหลังการทดลอง (post-test) โดยใช้แบบทดสอบ
ชุดเดิม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 คำนวณค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน
ความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี ก่อนและหลังการ
ทดลองด้วยวิธีการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี

4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนัก
เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวกอทสกี ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอน
การเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับ
ความมีนัยสำคัญ .05

4.3 นำคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิด
ของไวกอทสกี ขณะดำเนินการทดลองสอนตั้งแต่จุดประสงค์ที่ 2 ถึงจุดประสงค์ที่ 6 มาหาค่า
เฉลี่ยของแต่ละจุดประสงค์ แล้วนำเสนอผลที่ได้

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวกอทสกีหลังการได้รับการสอนเขียนเรียงความ
แบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการ
เขียนเรียงความแบบโน้มน้าวก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. ผลการทดลองขณะดำเนินการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของ

ไวกอฮอล์ ตั้งแต่จุดประสงค์ที่ 1 การสอนให้นักเรียนรู้จักเรียงความแบบโน้มน้าว จุดประสงค์ที่ 2 การช่วยนักเรียนในการพัฒนาการอ้างเหตุผลและคาดหมายข้อคัดค้านของผู้อ่าน จุดประสงค์ที่ 3 การกระตุ้นให้นักเรียนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว จุดประสงค์ที่ 4 การเปลี่ยนวิธีการอ้างเหตุผลจากการพูดเป็นการอ้างเหตุผลด้วยการเขียน จุดประสงค์ที่ 5 การชี้ให้เห็นถึงการอ้างเหตุผลที่ดีและการอ้างเหตุผลที่ไม่ดี และจุดประสงค์ที่ 6 การสนับสนุนทัศนคติของตนเอง ผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอฮอล์ ตั้งแต่จุดประสงค์ที่ 2, 3, 4, 5, และ 6 เพิ่มขึ้นตามลำดับ ดังนี้ คือ 5.90, 7.20, 8.93, 10.93 และ 12.90

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอฮอล์ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวกอฮอล์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรของการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอฮอล์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอฮอล์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอหลักสูตรของการสอนไว้ มาเป็นแนวทางในการทำวิจัย ซึ่งประกอบด้วย 6 จุดประสงค์ คือ

- จุดประสงค์ที่ 1 การสอนให้นักเรียนรู้จักเรียงความแบบโน้มน้าว
- จุดประสงค์ที่ 2 การช่วยนักเรียนในการพัฒนาการอ้างเหตุผลและคาดหมายข้อคัดค้านของผู้อ่าน
- จุดประสงค์ที่ 3 การกระตุ้นให้นักเรียนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว
- จุดประสงค์ที่ 4 การเปลี่ยนวิธีการอ้างเหตุผลจากการพูดเป็นการอ้างเหตุผลด้วยการเขียน
- จุดประสงค์ที่ 5 การชี้ให้เห็นถึงการอ้างเหตุผลที่ดีและการอ้างเหตุผลที่ไม่ดี
- จุดประสงค์ที่ 6 การสนับสนุนทัศนคติของตนเอง

1.1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวอย่างต่อเนื่องทุกวัน วันละ 1 ชั่วโมง เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่าคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวทอลท์หลังการได้รับการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์สูงกว่าก่อนการทดลอง ดังที่ ประเทิน มหาพันธ์ (2508) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญของการสอนเขียนเรียงความเป็นทักษะที่ต้องการฝึกฝน การกระทำซ้ำและต้องใช้เวลา ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2508) กล่าวว่า การสอนเขียนนั้นต้องเริ่มด้วยขั้นสอนทักษะเบื้องต้น ครูต้องพิจารณาวามีอะไรบ้างที่ต้องฝึก ขั้นฝึกให้ใช้ทักษะ อาจทำโดยฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือให้ฝึกทีละคน ฝึกเรียนตามใจสมัคร ขั้นจัดประสบการณ์เพื่อให้เด็กได้ใช้ทักษะเพิ่มเติม และขั้นแก้ไขข้อบกพร่อง โดยวิธีนี้จะชี้ให้เด็กเห็นว่าตนบกพร่อง และ สุจริต เพียรชอบ (2521) ที่ได้กล่าวว่า การสอนเรียงความนั้นควรให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอ โดยครูอาจจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนเพิ่มเติม

1.2 ขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมของหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์ ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอไว้ ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรดังกล่าวมาเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 6 จุดประสงค์ โดยจุดประสงค์ที่ 1 การสอนให้นักเรียนรู้จักเรียงความแบบโน้มน้าว ผู้วิจัยใช้ตัวอย่างบทอ่านที่มีลักษณะโน้มน้าวกับบทอ่านประเภทอื่น ๆ มาให้นักเรียนบอกความแตกต่างและบอกลักษณะของสารโน้มน้าวเป็นกิจกรรมของการสอน ซึ่งนักเรียนต้องใช้ทักษะการคิด การวิเคราะห์ บทอ่านที่ครูกำหนดให้ ผลการวิจัยพบว่า การให้นักเรียนทำกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ 1 ของหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว ส่งผลให้นักเรียนสามารถคิด วิเคราะห์ บทอ่านได้และรู้จักลักษณะของเรียงความแบบโน้มน้าวสังเกตได้จากผลการเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์พัฒนาขึ้นและจากการที่นักเรียนสามารถบอกลักษณะของเรียงความแบบโน้มน้าวและลักษณะของสารโน้มน้าวประเภทต่าง ๆ ได้ โดยนักเรียนต้องใช้ทักษะการคิด การวิเคราะห์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ แอปเพิลบี, แลนเจอร์ และ มุลลิส (Applebees, Langer and Mullis, 1986) กล่าวว่า การเขียนเรียงความแบบโน้มนำนั้้นักเรียนต้องใช้ความสามารถของทักษะการปฏิบัติการด้านนามธรรม (formal operational) การวิเคราะห์เหตุผล (reasons analyzing skill) และการสังเคราะห์เหตุผล (reasons synthesizing skill) (อ้างถึงใน Burkhalter, 1995) สอดคล้องกับงาน

วิจัยของ ดัสท์ พรินเกิล และฟรีดแมน (Durst, 1987, Pringle and Freedman, 1985) ที่ได้ทำการวิจัยแล้วพบว่า การเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวต้องใช้ความสามารถในการวิเคราะห์การเขียน มีการจัดระบบการเขียนและการสนับสนุนรายละเอียด และ มอฟเฟต (Moffett, 1968) กล่าวอีกว่าการเขียนเรียงความแบบโน้มนำนั้้นักเรียนจะต้องมีการจัดระบบที่ดีมาก และเป็นการคิดในสิ่งซึ่งเป็นนามธรรม โดยเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) กล่าวว่า สิ่งดังกล่าวนี้เป็นการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากการจัดระบบการคิดของเขาอย่างมาก ซึ่งทั้งหมดนี้จะช่วยพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (อ้างถึงใน Burkhalter, 1995) เพื่อนำไปสู่การคิดและการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวต่อไป

1.3 ขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมของหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์ ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอให้ ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรดังกล่าวมาเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนของการวิจัยครั้งนี้ โดยจุดประสงค์ที่ 2 การช่วยนักเรียนในการพัฒนาการอ้างเหตุผลและคาดหมายข้อคิดค้านของผู้อ่าน และจุดประสงค์ที่ 3 การกระตุ้นให้นักเรียนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว ซึ่งกิจกรรมหลักของสองจุดประสงค์นี้เน้นให้นักเรียนได้ใช้การพูดเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาการพูดเพื่อการอ้างเหตุผล ผลการวิจัยพบว่าการศึกษาดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนพัฒนาการให้เหตุผล สังเกตได้จากผลการเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลท์ที่พัฒนาขึ้น และจากการสังเกตขณะที่นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมของแผนการสอนที่ 3 และแผนการสอนที่ 4 ของวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งการที่นักเรียนต้องใช้การพูดเป็นพื้นฐานสำคัญทางพัฒนาการอ้างเหตุผลนั้นสอดคล้องกับผลการศึกษา ทูลมิน ริค และ แจนิค (Toulmin, Ricke and Janik, 1984) กล่าวว่า การเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวจำเป็นต้องอาศัยการพูดเพื่อเป็นพื้นฐานในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว และเป็นการพูดที่มีเหตุผล เพื่อให้ที่น่าเชื่อถือสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบเรเทอร์ และ สคาตามาเรีย (Bereiter and Scardamalia, 1982) คราวเวอร์ธ (Crowhurst, 1983) ไวท์ (White, 1989) วิลคินสัน, บรานส์ลีย์, ฮานนา และ สวาน (Wilkinson, Bamsley, Hanna and Swan, 1980) ที่ได้ศึกษาวิจัยและค้นพบว่า การเขียนเรียงความแบบโน้มนำนั้้นักเรียนเด็กต้องใช้การอภิปรายจากการพูดเพื่อเป็นพื้นฐานของการเขียน โดยเด็กจะลอกเลียนแบบสิ่งที่เขาได้พูดอภิปรายแล้วนำมาจัดระบบใหม่ที่เป็นรูปแบบของการเขียน แมคแคน (McCann, 1989) กล่าวว่า การสนทนาเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยนักเรียนในการรวบรวมเหตุผล และฟรีดแมน และ พรินเกิล (Freedman and Pringle, 1984) กล่าวอีกว่า การพูดซึ่งเป็นการพูดให้เหตุผลนั้นมีส่วนช่วยในการเพิ่มเติมเหตุผลที่นำมาสนับสนุนให้น่าเชื่อถือเพื่อทำให้การที่จะนำเหตุผลจากการพูดไป

สู่การเขียนเหตุผลในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวที่มีน้ำหนัก น่าเชื่อถือ (อ้างถึงใน Burkhalter, 1995)

1.4 ขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมของหลักสูตรการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวคอกทสกี ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้นำเสนอนั้น ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรดังกล่าวมาเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนของการวิจัยครั้งนี้ โดยจุดประสงค์ที่ 4 การเปลี่ยนวิธีการอ้างเหตุผลจากการพูดเป็นการอ้างเหตุผลด้วยการเขียน โดยกิจกรรมหลักของจุดประสงค์นี้เน้นให้นักเรียนได้เปลี่ยนจากการอ้างเหตุผลจากการพูดไปสู่การอ้างเหตุผลด้วยการเขียน ซึ่งกิจกรรมหลักของจุดประสงค์นี้คือการให้นักเรียนได้ได้วาทิ ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนสามารถคิดหาเหตุผลแล้วสื่อออกมาเป็นภาษาพูด จากนั้นจึงนำไปสู่การอ้างเหตุผลด้วยการเขียนได้ สังเกตได้จากผลการเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวคอกทสกีที่พัฒนาขึ้น และจากการสังเกตขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมตามแผนการสอน เช่น การได้วาทิ ซึ่งมีการระดมสมองในการคิดหาเหตุผลมาหักล้างกันและมีการเสนอเหตุผลเพิ่มเติมเพื่อโน้มน้าวผู้อ่านให้เห็นด้วย จากนั้นนักเรียนจึงนำเหตุผลจากการได้วาทิมาอ้างเหตุผลในรูปแบบของการเขียน ซึ่งนักเรียนต้องใช้ความสามารถในการสังเคราะห์ (สุวัฒน์ มุทเมธา, 2523) ซึ่งสอดคล้องเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) กล่าวว่า การประชุม ปรึกษาหารือ เป็นการร่วมกลุ่มกันทางด้านความคิด เป็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดของแต่ละคน ซึ่งนับเป็นก้าวแรกของการระดมสมอง โดยเด็กแต่ละคนมีความสามารถทางสติปัญญาที่แตกต่างกันเมื่อได้มาร่วมปรึกษารื้อกัน (brain storm) เด็กจะได้มีโอกาสฝึกทักษะการคิดที่สร้างสรรค์ เป็นรูปธรรม มากขึ้นระหว่างความคิดของพวกเขาด้วยตนเอง ซึ่งสิ่งดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นที่จะนำไปสู่การเขียนเรียงความแบบโน้มน้าว แมคแคน (McCann, 1989) กล่าวว่า การเขียนให้เหตุผลเป็นสิ่งที่ยาก ตามที่ The National Assessment of Educational Progress (1980) ซึ่งได้ทำการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียน พบว่า การเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวเป็นงานเขียนที่ยาก เนื่องจากการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวนั้นต้องใช้การให้เหตุผลมากกว่าการเขียนบรรยายเล่าเรื่อง การเขียนแบบพรรณนา หรือการเขียนที่เป็นการอธิบาย ซึ่งนักเรียนต้องมีการคิดที่เป็นระบบในการเขียนให้เหตุผล เนื่องจากการเขียนแบบโน้มน้าวนั้นเป็นความสามารถทางสติปัญญาในระดับที่สูงกว่าการเขียนแบบบรรยาย ซึ่งเกิดจากการประมวลความคิดเป็นลำดับเท่านั้น

1.5 ขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมของหลักสูตรการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวคอกทสกี ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้นำเสนอนั้น

ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรดังกล่าวมาเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนของการวิจัยครั้งนี้ โดยจุดประสงค์ที่ 5 การชี้ให้เห็นถึงการอ้างเหตุผลที่ดีและการอ้างเหตุผลที่ไม่ดี กิจกรรมหลักของจุดประสงค์นี้เน้นให้นักเรียนได้วิเคราะห์และระบุประโยคที่มีการอ้างเหตุผลที่ดีและไม่ดี ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมดังกล่าวส่งผลให้นักเรียนสามารถประเมินได้ว่าประโยคใดมีการอ้างเหตุผลที่ดี มีการให้รายละเอียดสนับสนุนสิ่งที่ต้องการโน้มน้าวอย่างชัดเจน และประโยคใดมีการอ้างเหตุผลที่ไม่ดี ควรเพิ่มเติมรายละเอียดได้อีกเพื่อให้เหตุผลนั้นน่าเชื่อถือ สังเกตได้จากผลการเปรียบเทียบคะแนนของความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลสกี้ที่พัฒนาขึ้นและจากการสังเกตนักเรียนขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมตามแผนการสอน นักเรียนสามารถระบุได้ว่าการอ้างเหตุผลที่ดีและไม่ดีได้ พร้อมทั้งสามารถให้รายละเอียด เหตุผล เพิ่มเติมเพื่อให้น่าเชื่อถือได้ การวิเคราะห์และประเมินการอ้างเหตุผลว่าประโยคใดมีการอ้างเหตุผลดีหรือไม่ดีนั้น แมคแคน (McCann, 1989) ได้ทำการวิจัย พบว่า ถึงแม้นักเรียนที่มีอายุมากกว่าจะมีประสิทธิภาพในการเขียนการให้เหตุผลมากกว่า แต่นักเรียนทุกระดับชั้นจนกระทั่งถึงผู้ใหญ่มีความคิดที่ตรงกันในการประเมินการอ้างเหตุผล และจากการวิจัยของ แมคแคน (McCann, 1989) เรื่องความรู้และความสามารถในการเขียนการให้เหตุผลของนักเรียน 3 ระดับ คือ เกรด 6 เกรด 9 และเกรด 12 พบว่า ในด้านการประเมินการอ้างเหตุผล เด็กนักเรียนเกรด 6 มีความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินเหตุผลว่าการอ้างเหตุผลที่ดีและไม่ดีได้ตรงกับความคิดของผู้ใหญ่ และในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับการเขียนการให้เหตุผล

1.6 ขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมของหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลสกี้ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ที่ผู้วิจัยได้นำหลักสูตร ดังกล่าวมาเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนของการวิจัยครั้งนี้ โดยจุดประสงค์ที่ 6 การสนับสนุนทัศนคติของตนเอง โดยกิจกรรมหลักของจุดประสงค์นี้เน้นให้นักเรียนคิดหาเหตุผลเพิ่มเติมอีกเพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นด้วย การที่นักเรียนจับคู่กันอ่านและวิจารณ์งานเขียนของเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมดังกล่าวส่งผลให้ความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทอลสกี้ของนักเรียนเพิ่มขึ้น คะแนน t ที่ได้จากการเปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการทดสอบ และจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะที่จับคู่กันอ่านและวิจารณ์งานเขียน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528) กล่าวว่าการสอนเรียงความอาจให้เขียนเป็นรายบุคคล เขียนเป็นกลุ่มบ้างสลับกันไปตามโอกาสอันเหมาะสม สอดคล้องกับสมพร มั่นตะสูตร (2526) ที่กล่าวว่า เมื่อพบข้อบกพร่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม ครูต้องแก้เป็นลายลักษณ์อักษรให้นักเรียนทุกคน ซึ่งตรงกับงานวิจัยครั้งนี้โดยมีการ

เขียนคำว่า “ดี” สำหรับงานเขียนที่มีการอ้างเหตุผลน่าเชื่อถือดี และเขียนคำว่า “ปรับปรุง” แทนการเขียนที่มีการอ้างเหตุผลยังไม่น่าเชื่อถือ และ เบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวโกทสกีในระดับประถมศึกษา พบว่าการเขียนสิ่งอื่น ๆ อีกซึ่งเชื่อมโยงกับการเขียนสนับสนุนความคิดของผู้เขียนที่แสดงให้เห็นว่าข้อมูลมีความสัมพันธ์กับความคิดของผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้อ่านเห็นด้วย หรือที่เรียกว่า คุณภาพของเหตุผล ซึ่งเป็นการเขียนสนับสนุนทรรศนะของผู้เขียนให้มากขึ้นเป็นสิ่งที่ยาก เพราะต้องมีการเพิ่มรายละเอียดที่สนับสนุนความคิดของผู้เขียนเพิ่มเติมให้ผู้อ่านเห็นด้วย และเกิดความเชื่อถือตามที่ผู้เขียนเสนอ

2. การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในการพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนจะมีส่วนกิจกรรมร่วมกับครูและเพื่อน ๆ ในห้องเรียน หรืออาจกล่าวเป็นการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างนักเรียนด้วยกัน หรือระหว่างนักเรียนกับครู ในการร่วมกันทำงาน แก้ปัญหาในการการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยนักเรียนซึ่งทำกิจกรรมนั้นจะได้รับการช่วยเหลือจากครู หรือเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่าคอยให้คำแนะนำ และเด็กคนนั้นก็ประสบความสำเร็จในการทำสิ่งนั้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กที่มีชื่อว่า The Zone of Proximal Development โดยไวโกทสกี (Vygotsky, 1978) กล่าวว่า คือระยะทางระหว่างระดับพัฒนาการที่แท้จริง (actual development) ซึ่งตัดสินได้จากความสามารถในการแก้ปัญหาได้อย่างอิสระ กับพัฒนาการระดับศักยภาพ (potential development) ซึ่งตัดสินได้จากความสามารถในการแก้ปัญหาภายใต้คำแนะนำของผู้ใหญ่ หรือการร่วมมือกันของผู้ที่มีอายุเท่ากันแต่มีความสามารถมากกว่า (อ้างถึงใน Burkhalter, 1992b) สอดคล้องกับไวโกทสกี (Vygotsky, 1978) กล่าวว่า คือกระบวนการเรียนที่พัฒนาขึ้นภายใน สามารถเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมของเขา และจากการร่วมมือกับผู้ที่มีความสามารถมากกว่า เป็นกระบวนการหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในแล้วกลายเป็นพัฒนาการของเด็กที่เกิดขึ้นโดยอิสระ (อ้างถึงใน Daniels, 1993) และสอดคล้องกับโรโกฟฟ์ และเวอร์ช (Rogoff and Wertsch, 1984) ซึ่งกล่าวว่า The Zone of Proximal Development หมายถึง ระดับของความสามารถซึ่งเด็กสามารถทำได้โดยปราศจากความช่วยเหลือ กับระดับของความสามารถซึ่งเด็กสามารถทำได้เมื่อได้รับคำแนะนำจากคนอื่น หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า โดยไวโกทสกี (Vygotsky, 1962) เชื่อว่าการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวถึงแม้จะเป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถในระดับสูง แต่เด็กก็ควรจะได้รับส่งเสริมให้ได้รับการสอนเขียนเรียงความแบบนี้ภายใต้ทฤษฎีกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กที่มีชื่อว่า The Zone of Proximal Development โดยผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดของไวกอทสกีหลังการได้รับการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวก่อนได้รับการสอน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) เรื่องการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี ในระดับประถมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ได้คะแนนหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนตามปกติ และในกลุ่มทดลองด้วยกันเองพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็สามารถเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวได้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งประเด็นในการเสนอแนะเป็น 2 ประเด็น คือ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอหลักสูตรของการสอนไว้ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการการวิจัยครั้งนี้ นับเป็นแนวคิดใหม่ที่ทั้งผู้บริหาร ครูผู้สอน ยังไม่ค่อยได้ทราบอย่างทั่วถ้วนนัก และอาจคิดว่าหลักสูตรดังกล่าวเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา จึงควรที่ผู้มีหน้าที่ในการจัดการศึกษา ผู้บริหารควรส่งเสริม และสนับสนุนหลักสูตรดังกล่าวให้เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป เพื่อประโยชน์ที่จะได้ในการพัฒนาศักยภาพของเด็กแต่ละคนอย่างเต็มที่ในทุกๆระดับอายุ

1.2 ครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาที่จะนำหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวกอทสกี ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอหลักสูตรไว้ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวให้กับนักเรียน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวครูผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาและมีความเข้าใจในขั้นตอนของการสอนของหลักสูตรเป็นอย่างดี เนื่องจากบทบาทของครูไม่ได้เป็นเพียงผู้สอนเท่านั้น แต่ต้องเป็นผู้ทำมากกว่าการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมเพื่อให้ผู้เรียนค้นพบด้วย

ตนเอง ครูผู้สอนต้องเป็นผู้ที่คอยแนะนำ ช่วยเหลือ อาจโดยการอธิบาย การสาธิต และการทำงานร่วมกันกับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนหรืองานครั้งนั้น จึงนับได้ว่าบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนต่างไปจากเดิม โดยจะเป็นการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

1.3 นักเรียนที่เข้าร่วมในหลักการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้ำหนักตามแนวคิดของไวทอลท์ ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอไว้ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนมีบทบาทที่เปลี่ยนไปจากการเรียนการสอนแบบเดิม โดยไม่ได้เป็นแต่เพียงผู้ฟังหรือเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้เท่านั้น แต่นักเรียนจะมีบทบาทในการช่วยเพื่อน ๆ ที่มีศักยภาพด้อยกว่าให้สามารถแก้ปัญหาหรือเรียนในกิจกรรมเรียนครั้งนั้นได้ประสบความสำเร็จ เนื่องจากบางครั้งเพื่อนนักเรียนจะเป็นครูที่ดีที่สุด เนื่องจากนักเรียนที่มีความสามารถมากกว่าสามารถช่วยให้เพื่อนที่มีความสามารถด้อยกว่าประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ครั้งนั้นได้

1.4 กิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ในหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้ำหนักตามแนวคิดของไวทอลท์ ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอหลักสูตรไว้ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย และมีความแตกต่างไปในแต่ละจุดประสงค์ของหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้ำหนัก จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องศึกษาจนเกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และมีการเตรียมการสอนอย่างดี เพื่อการนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ประสบความสำเร็จ โดยที่กิจกรรมในหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้ำหนักตามแนวคิดของไวทอลท์ ซึ่ง เบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้นำเสนอไว้อย่างหลากหลายเป็นกิจกรรมที่เน้นด้านการพัฒนาการคิด จึงมีผลให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียนการสอน ไม่เกิดการเบื่อหน่ายต่อการเรียน

1.5 จากงานวิจัยนี้พบว่า การสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้ำหนักตามแนวคิดของไวทอลท์ ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอหลักสูตรไว้ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ สามารถพัฒนาศักยภาพของนักเรียนด้านการคิด โดยเฉพาะทักษะการสร้างเหตุผล (formulating skill) ทักษะการวิเคราะห์เหตุผล (reasons analyzing skill) และทักษะการสังเคราะห์เหตุผล (reasons synthesizing skill) จึงเห็นว่าครูผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนหรือการสอนภาษาไทย จึงควรมีวิธิดังกล่าวนี้ไปประยุกต์ใช้สำหรับการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้ำหนัก ในการพัฒนาทักษะด้านการคิดดังกล่าว เพื่อให้ได้เยาวชนที่มีคุณภาพซึ่งเหมาะกับยุคโลกาภิวัตน์และในยุคอนาคต

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ควรนำหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทกทสกี ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอไว้ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ควรนำไปทดลองกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อทดสอบว่านักเรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวได้หรือไม่ หรือแตกต่างกันอย่างไร

2.2 ควรนำหลักสูตรการสอนการเขียนเรียงความ แบบโน้มน้าวตามแนวคิดของไวทกทสกี ซึ่งเบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอไว้ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ควรได้มีการนำไปประยุกต์สำหรับการเรียนการสอนในวิชาอื่น โดยมีการปรับจุดประสงค์ของหลักสูตรและกิจกรรมในการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา วิชา และความสนใจของนักเรียน

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความแบบโน้มน้าวตามแนวความคิดของไวทกทสกี ซึ่ง เบอร์คัลเตอร์ (Burkhalter, 1995) ได้เสนอหลักสูตรของการสอนไว้ โดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ กับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันว่าเป็นอย่างไร และแตกต่างกันอย่างไร